

Arrest

nr. 265 004 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LAHAYE die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2021 waarbij hun verzoek internationale bescherming

onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat verzoekers niet aan de medewerkingsplicht hebben voldaan omdat zij geprobeerd hebben hun eerdere verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk te verbergen. Vervolgens haalt de commissaris-generaal verschillende ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekers aan, zowel wat betreft de door verzoekers aangehaalde problemen met verzoeksters vader als de verblijfplaatsen van verzoekers, om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoekers met de vader en broers van verzoekster. Voorts, zo stellen de bestreden beslissingen, hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, mochten deze geloofwaardig zijn, quod non, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor hen sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de landeninformatie blijkt dat de Servische autoriteiten voldoende bescherming en redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers bepeken zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij diens vaststellingen evenwel geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoekster op psychologisch vlak erg kwetsbaar is en dat er daardoor geen rekening moet worden gehouden met haar tegenstrijdige verklaringen, doch enkel rekening dient gehouden te worden met de verklaringen van verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoekers niet staven dat verzoekster omwille van psychische problemen niet in staat zou zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren dat ze door de stress en alles wat ze meegemaakt had alles vergeten was (notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 8, 9), doch deze bewering van verzoekster wordt niet afdoende onderbouwd. Verzoekers leggen bij aanvullende nota dd.10 mei 2021 een attest neer van een psychotherapeutisch centrum waarin vermeld wordt dat verzoekster lijdt aan een post-traumatisch stresssyndroom en dat zij last heeft van concentratieproblemen die tot geheugenproblemen leiden. De Raad stelt vast dat op dit attest vermeld staat dat het opgesteld werd na één therapeutische sessie, en er geen enkele duidelijkheid is op basis van welke onderzoeken of vaststellingen er besloten wordt besloten dat verzoekster geheugenproblemen heeft, laat staan dat deze dermate ernstig zouden zijn dat zij geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen over basiselementen van haar relaas. Het door verzoekers voorgelegde psychologische verslag vermoedt dan ook niet de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen en geen van de elementen in dit attest is van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Het gynaecologisch attest dat eveneens wordt neergelegd bij aanvullende nota dd. 10 mei 2021 vermeldt verzoekster verschillende onderzoeken onderging, doch vermeldt niet dat verzoekster letsels heeft die het gevolg zouden zijn van seksueel geweld.

4.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekers met post-factum verklaringen pogen om de geloofwaardigheid omtrent hun relaas te herstellen, onder andere door te stellen dat de vader van verzoekster wel op de hoogte was van de relatie van verzoekers maar pas op 7 december 2020 op de hoogte gesteld werd van hun huwelijk. Hiermee slagen verzoekers er geenszins om een verklaring te bieden voor de vele zware tegenstrijdigheden die hun relaas compleet ondermijnen en waarover in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoeker op goede gronden het volgende wordt geschreven: "U vervolgens gevraagd welke motieven u en uw echtgenote hebben aangehaald in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming in 2018 in Frankrijk (het betrof hier toen een eerste verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote in Frankrijk) stelde u daar toen zoals nu hier in België het seksueel geweld van uw schoonvader jegens uw echtgenote te hebben willen inroepen (CGVS, p. 10). Geconfronteerd vervolgens met het feit dat u de aanranding van uw echtgenote door haar vader vandaag als een éénmalige gebeurtenis beschrijft die zich nota bene voordeed op 8 december 2020 - i.e. twee jaar na dit verzoek in Frankrijk - en die u bijgevolg bezwaarlijk in 2018 als asielmotief in Frankrijk had kunnen inroepen, gaf u aan dit verhaal toen in 2018 in Frankrijk bedacht te hebben, maar dat dit vervolgens in 2020 effectief werkelijkheid is geworden (CGVS, p. 11). Dit tart elke verbeelding. U voegde eraan toe dat uw vertrek in 2018 uit Servië louter ingegeven was door het verlangen naar een beter leven (CGVS, p. 12). Uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen met uw schoonvader en de aanranding van uw echtgenote in het bijzonder, is door voorgaande vaststelling bijzonder zwaar gehypothetheerd. Voorts dient gewezen te worden op een aantal ernstige ongerijmdheden en tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw echtgenote afgelegd tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande jullie doen en laten de laatste jaren voor jullie aankomst in België. Zo verklaarde u eind 2018 ten tijde van uw tweede verzoek

om internationale bescherming in Frankrijk geen volledige week in Frankrijk te hebben verbleven (CGVS, p. 10). U en uw echtgenote keerden hierop terug naar Servië, verbleven daar toen drie à vier maanden om vervolgens terug te keren naar Frankrijk en daar een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 11). Na een verblijf toen van nog geen twee dagen in Frankrijk keerden jullie hierna andermaal terug naar de regio Preshevë (Servië), om daar vervolgens bijna een jaar tot eind 2020 te verblijven. In die periode woonde u bij uw familie in Preshevë en uw echtgenote tot 9 december 2020 bij haar ouders in Çukarkë (CGVS, p. 12). Uw echtgenote daarentegen stelde vooreerst dat jullie kort na jullie huwelijk, misschien eind 2018, samen naar Frankrijk gingen en daar toen een verzoek om internationale bescherming indienden (notities persoonlijk CGVS Bilalli Shengjyle, p. 6 en 7). Na jullie terugkeer toen uit Frankrijk gingen jullie volgens uw echtgenote in Prishtinë, Kosovo, wonen (CGVS echtgenote, p. 7). Uw echtgenote slaagde er vervolgens evenwel niet in om zelfs maar bij benadering aan te geven hoelang jullie toen in Frankrijk bleven, wanneer jullie vanuit Frankrijk naar Kosovo verhuisden, hoelang jullie vervolgens in Kosovo woonden of waar in Prishtinë jullie toen woonachtig waren. Op de vraag of jullie daarna nog terugkeerden naar Frankrijk, antwoordde zij bovendien herhaaldelijk ontkennend. Zij voegde eraan toe slechts één keer in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (CGVS echtgenote, p. 7 en 8). Geconfronteerd met haar vage en onvoldoende verklaringen in dit verband afgelegd, gaf ze vervolgens te kennen dit alles vergeten te zijn door wat ze heeft meegemaakt (CGVS, p. 8). Dit kan evenwel niet weerhouden worden als aannemelijke verklaring voor de vele hiaten en tekortkomingen betreffende dermate belangrijke elementen. Uw echtgenote of haar advocaat had er voorheen tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin op gewezen dat er in haar hoofde een dermate psychische problematiek bestaat dat ze niet in staat zou om de vragen over de onderwerpen die ze zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden. Dit blijkt evenmin uit documenten. Haar er vervolgens op gewezen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud duidelijk stelde na jullie verblijven in Frankrijk steeds teruggekeerd te zijn naar Servië, bleef ze erbij dat jullie na jullie verblijf in Frankrijk in Kosovo zijn gaan wonen. Bovendien voegde zij eraan toe dat jullie op 7 december 2020 vanuit Kosovo – waar jullie op dat ogenblik volgens haar nog woonachtig waren – samen naar Servië terugkeerden en zij zich toen alleen naar haar ouderlijke woning begaf waarna zij de volgende dag het slachtoffer werd van een aanranding door haar vader. U daarentegen gaf duidelijk aan dat uw echtgenote op het ogenblik van de aanranding door haar vader reeds geruime tijd bij haar ouders in Çukarkë verbleef. Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen over jullie terugkeer en verblijf in Servië na jullie opeenvolgende verzoeken in Frankrijk, ontkende uw echtgenote uw verklaringen in dit verband afgelegd en herhaalde zij dat jullie na jullie verblijf in Frankrijk samen in Kosovo hebben gewoond (CGVS echtgenote, p. 9). Dit volstaat uiteraard niet ter verantwoording van deze toch wel enorme tegenstrijdigheden. Opmerkelijk in dit verband is trouwens ook dat uw echtgenote ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de laatste twee jaar van haar verblijf in Servië en dit tot haar recent vertrek in december 2020 op uw verblijfsadres (straat I. S.) in Preshevë te hebben gewoond (verklaring DVZ, echtgenote, vraag 10 en verklaring DVZ, vraag 10). Hiermee geconfronteerd gaf zij aan dat het hier waarschijnlijk om een misverstand of communicatiefout op de Dienst Vreemdelingenzaken gaat (CGVS echtgenote, p. 9), wat niet als een afdoende uitleg kan beschouwd worden. Door dit alles kan jullie werkelijke verblijfssituatie vóór jullie komst naar België niet worden vastgesteld. Het brengt uw algehele geloofwaardigheid bijkomend in het gedrang en maakt het onmogelijk uw vrees bij terugkeer afdoende te beoordelen. Wat betreft de omstandigheden voorafgaand aan de seksuele aanranding van uw echtgenote door haar vader kan trouwens nog gewezen worden op een andere inconsistentie tussen de verklaringen van u en uw echtgenote hierover afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw echtgenote van plan was geweest haar vader in te lichten over jullie relatie, maar dit niet heeft gedurfd. Vervolgens is haar vader hier op 8 december 2020 zelf achter gekomen, waarna hij haar diezelfde dag onder het mom van een bezoek aan de markt meenam naar een afgelegen plaats en verkrachtte (CGVS, p. 13). Uw echtgenote stelde evenwel dat zij op 7 december 2020 vanuit Kosovo terugkeerde naar haar ouderlijke woning in Servië met als doel haar vader eindelijk over jullie relatie in te lichten. In een gesprek onder vier ogen met haar vader diezelfde dag (7 december 2020) lichtte zij hem ook effectief over jullie relatie in en vroeg zijn instemming, wat ze evenwel niet verkreeg. Haar vader zou zich toen tegen jullie relatie hebben uitgesproken. De volgende dag werd zij vervolgens door hem aangerand (CGVS echtgenote, p. 11 en 12). Deze bijkomende tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog meer in het gedrang.” Verzoekers halen geen enkel element aan dat hier een ander licht op kan werpen. Waar verzoekers nog algemene informatie in verband met huiselijk geweld in Servië citeren en stellen dat hun relaas hiermee overeenstemt, tonen ze met deze algemene informatie geenszins in concreto aan dat zij persoonlijk problemen hebben gekend in Servië.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal

te verschonen, doch er niet in slagen de vaststellingen in de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor.

3.4. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder dat zelfs indien het relaas en recent verblijf van verzoekers in Servië geloofwaardig zou zijn, quod non, verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten: “Mocht uw relaas en recent verblijf in Servië geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Zo hebben u en uw echtgenote naar aanleiding van de verkrachting van uw echtgenote door haar vader en haar ontvoering met geweldpleging hierna door haar vader en broers nooit een klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie over deze problemen ingelicht (CGVS, p. 14 en 15; CGVS echtgenote, p. 12 tem 15). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Jullie motivatie om geen klacht bij de politie in te dienen, met name uit schrik voor repercussies van de vader van uw echtgenote, rechtvaardigt jullie nalaten klacht in te dienen niet (CGVS, p. 14 en 15; CGVS echtgenote, p. 12 tem 15). In dit verband dient trouwens nog te worden opgemerkt dat uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van

meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat er in de Preshevévallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevé-vallei. Uit de informatie blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoekers ontkennen of weerleggen niet dat zij geen enkele poging hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen bij de Servische politie en/of autoriteiten. Waar verzoekers beweren dat het indienen van een klacht tegen seksueel geweld binnen het gezin tevergeefs is, dat een klacht van verzoekster niet zal slagen en dat een klacht de problemen met haar vader enkel zou verergeren, merkt de Raad op dat dit hypothetische beweringen zijn die verzoekers op geen enkele wijze concreet staven. Voorts merkt de Raad op dat het precies de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

Waar verzoekers nog algemene informatie aanhalen in verband met huiselijk geweld in Servië en aanvoeren dat de Servische autoriteiten geen effectieve bescherming aan vrouwen bieden, merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat er in hun concrete en specifieke geval een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. De door verzoekers toegevoegde algemene informatie betreffende het dodelijk geweld tegen vrouwen in Servië, de corruptie in Servië en de beschermingsmogelijkheden tegen seksueel geweld, tonen niet aan dat in het geval van verzoekers geen effectieve bescherming mogelijk is, aangezien dit in concreto dient te worden aangetoond en verzoekers hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke blijven (cf. RvS 9 juli 2003; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er bijkomstig op dat verzoekers citeren uit een rapport van Amnesty International om aan te tonen dat er geen bescherming mogelijk is tegen huiselijk geweld in Servië (verzoekschrift, p. 8-9), doch dat het fragment dat zij citeren duidelijk op de situatie in Kosovo slaat.

Verzoekers geven dan ook een beperkte lezing van de motieven in de bestreden beslissingen en kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zouden zijn. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Servië op de korrel en spuien in allerlei bewoordingen kritiek, doch zij maken geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2021, brengen de verzoekende partijen niets nieuws bij. Daar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 10 november 2021 niets nieuws hebben op te merken of toe te voegen (met betrekking tot de in voormelde beschikking opgenomen grond) en zij geheel nalaten daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen aangaande de beschikking van 9 september 2021 te formuleren, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens (wordt vastgesteld en staat vast dat zij deze) geenszins ontkrachten of weerleggen. Dat de verzoekende partijen herhalen dat slachtoffers van seksueel misbruik geen klacht durven indienen, zeker als het intra-familiaal is, doet hieraan geen afbreuk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET